

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Επισημασμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχόν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὁμηροῦ καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἁριστὸν καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικὸς

Ἐξωτερικὸς

Ἔτησίαι δρ. 8.—

Ἔτησίαι φρ. 70. 10.—

Ἐξέμηνοι 4,50

Ἐξέμηνοι 5,50

Τετμήνιος 2,50

Τετμήνιος 3.—

Ἄν οὐδὲν ἄρξῃται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτικῶν Ἑσπερ. λ. 10. Ἐσπερ. λ. 15.

Φύλλα προηγουμένον ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου
τιμῶνται ἑκάστων λπ 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Ἐδριπέδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βασιλειεὺν

Ἐπιτομὸς Β'. — Τόμος 24ος

Ἐν Ἀθήναις, 8 Ἰουλίου 1917

Ἔτος 39ον. — Ἀριθ. 32

Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΗΣΟΣ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ ἸΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ]

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΒ'. (Συνέχεια)

Τὸ ἴδιο φαί καθμέρα, τὸ συχναίεται κατὰ ἐπιτέλους. Κι οἱ ἀποικοὶ θύ τὸ πᾶναι μὲ τὰ κουνέλια, ἀν ὁ Νάβ δὲν ἔφερε νὰ τὰ μαγειρεύῃ μὲ διάφορους τρόπους καὶ νὰ τὰ καρυκεύῃ μὲ διάφορες σάλτσας.

Ἐν τούτοις, μιὰ διὰ φέρει, τὴ δευτέρῃ ἐβδομάδῃ τοῦ Αὐγούστου, στὴς παγίδες βρέθηκαν καὶ ζῶα χρησιμώτερα ἀπὸ ἀλεπούδες. Ἦταν μερικὸ ἀπὸ τοὺς ἀγριόχοιρους ἐκείνου, ποὺ εἶχαν φανῆ κάποτε στὰ βορεινὰ τῆς λίμνης. Ὁ Πέγκροφ δὲν εἶχε ἀνάγκη νὰ ρωτήσῃ ἀν τὰ ζῶα αὐτὰ ἐτρώγοντο. Τὸ ἐνόησε ἀπὸ τὴν ομοιότητά τους μὲ τοὺς χοίρους τῆς Ἀμερικῆς.

— Σε εἰδοποιῶ ὅμως, Πέγκροφ, ὅτι δὲν εἶνε γουρουνία! τοῦ εἶπε ὁ Χάρμπερτ.

— Παιδί μου, ἀποκρίθηκε ὁ γάιτης, ἐνῶ τραβοῦσε ἕνα ἀπὸ τὴν οὐρίτσα του, γιὰ νὰ τὸ βγάλῃ ἀπὸ τὸ λάκκο, ἄφρα με νὰ νομίζω ὅτι εἶνε γουρουνία.

— Γιατί;

— Γιατί μοῦ κάνει εὐχαρίστησι.

— Μὴ τόσο σάρσσει τὸ γουρουνί;

— Ναί. Προπάντων γιὰ τὰ πόδια του. Ἄν κάθε γουρουνί, ἀντὶς τέσσαρα εἶχε ὀκτὼ πόδια, θύ ἤμουν πολὺ εὐχαριστήμενος!

Οἱ ἀγριόχοιροι τῆς νήσου Λίγκολν ἦταν πολὺ σκοτεινοῦ χρώματος, μικρόσωμοι, καὶ δὲν εἶχαν τοὺς μακροὺς χαι-

λόδοντας ποὺ διακρίθουν ἄλλα εἶδη τῆς οἰκογενείας τῶν κάκρων. Ἐτρώγοντο ἀπὸ τὸ κεφάλι ὡς τὰ πόδια. Κι ὁ Πέγκροφ δὲν τοὺς ζητοῦσε τίποτ' ἄλλο!

Κατὰ τῆς 15 Αὐγούστου, ἡ ἀτμοσφαιρική κατάσταση ἀλλάξε ξαφνικὰ. Σημώθηκε ἄνεμος βορειοδυτικὸς. Ἡ θερμοκρασία ἀνέβηκε μερικὸς βαθμοὺς καὶ οἱ ἀτμοί, οἱ συσσωρευμένοι στὸν αἴρα, δὲν ἀργησαν νὰ γίνουν χιόνι. Ὅλο τὸ νησί σκεπάσθηκε

μ' ἕνα λευκὸ στρώμα καὶ παρουσιάσθηκε μὲ καινούργια ὄψη στοὺς ἀποίκους. Τὸ χιόνι ἔπεσε ἄφθονο μερικὰς ἡμέρας καὶ τὸ ὕψος του ἔφθασε τὰ δύο πόδια.

Ὁ ἄνεμος ἔπειτα δυνάμωσε πολὺ, φυσοῦσε μὲ μεγάλη μοῦκα, κι ἀπὸ τὸ Γρανίτινο Παλάτι ἀκούγονταν κάτω ἡ θάλασσα ποὺ βροντοῦσε στοὺς βράχους. Σὲ μερικὰς γωνίαι ἐσχηματίζοντο δίνες αἴρος, ὅπου τὸ χιόνι στριφογύριζε σὲ στή-

λες, ὅμοιαι μὲ τῆς θαλασσινῆς ἐκεῖνες τρὸμαρες, ποὺ τὰ πλοῖα τῆς διαλύουν μὲ κανονίαι. Ὅπως δὴποτε, τὸ Γρανίτινο Παλάτι δὲν ἐπροσβάλλετο ἀπ' εὐθείας, γιὰτὶ ὁ ἄνεμος, καθὼς εἶπαμε, φυσοῦσε ἀπὸ τὰ βορειοδυτικά. Ἄλλα μὲ τὴ χιονοθύελλα ἐκείνη, ποὺ εἶπε τὴ νῆσο Λίγκολν γὰ μοιάζῃ μὲ καμμιὰ πολιτικὴ χώρα, ὁ Κύρος Σμιθ καὶ οἱ σύντροφοὶ του δὲν μπορούσαν νὰ ξεμυτίσουν ἔξω κ' ἐμείναν κλεισμένοι σὺν σπῆτι πέντε ὀλοκληρῆς ἡμέρας, ἀπὸ τῆς 20 ὡς τῆς 25 Αὐγούστου. Ἄκουγαν τὸν ἄνεμο νὰ μουγγρίζει φοβερὰ στὸ δάσος τῆς Ἀγαλλίδας, ποὺ πολλὰ τὸ δένδρα θά εἶχε βέβαια ξεριζώσῃ. Ἄλλα ὁ Πέγκροφ παρηγορεῖτο μὲ τὴν ἰδέα, ὅτι θά γλύτωνε τὸν κόπο νὰ τὰ κόψῃ.

— Ὁ ἄνεμος, εἶπε, μὰς κάνει τώρα τὸν ξυλοκόπο ἀφίστα τον!

— Τὸν ἀφίνουμε, ἀπαντοῦσε ὁ Νάβ, γιὰτὶ δὲν ὑπάρχει καὶ τρόπος νὰ ἐμποδισθῃ.

Πόσο ἐδόξαζαν τότε οἱ κάτοικοι τοῦ Γρανίτινου Παλατιοῦ τὸν Θεό, ποὺ τοὺς εἶχε χαρίσῃ τὰ στερεὰ κι' ἀκλόνητο αὐτὸ ἀσυλό! Τὸ χριστοῦσαν βέβαια καὶ τὸν Κύρο Σμιθ, ἀλλὰ ἡ Φύσις τὸ εἶχε κάμῃ στὰ σπλάγχνα τοῦ γρανίτη, τὸ



— «Ἄφισί με νὰ νομίζω, ὅτι εἶνε γουρουνίτιο (Σελ. 253, στ. α'.)

είχε έτοιμάσει, σά να τους περίμενε, για να το ανακαλύψουν. "Αν δεν το είχαν τώρα, αν έκπαιαν στην Τερψιθέα κανένα σπύρι από τούθλα κι από ξύλα, βεβαίως τατα που δεν θα μπορούσε νάνθξή στην όρμη έκαίνου του άνεμου. "Όσο για τα Καμίνια, και μόνο από τον πάταγο των κυμάτων, έμάντευαν ότι θα ήταν τώρα έντελώς άκατοίκητα, γιατί ή θάλασσα, ύπερπιδώντας το γράκι, θα τα κτυπούσε με μανία. "Αλλά έδω, στο Γρανίτινο Παλάτι, μέσα στον πελώριο βράχο, όπου ούτε το νερό έφθανε, ούτε ο άέρας, δεν είχαν να φοβηθούν τίποτα.

"Της ήμέρας αυτές του άποικισμού, οι άποικοι δεν έμειναν δλωσιόδλου άρσοί. Ξύλα, κομμένα σε σανίδες, δεν έλειπαν από την άποθήκη τους και σιγά-σιγά συμπλήρωσαν την επίκλιση του Παλατιού, κατασκευάζοντας τραπέζια και καθίσματα στερεώτατα. "Ο Πέγκροφ τουλάχιστο κι ο Νάβ έκαυχώντο γι' αυτά και, όσο άζεστα κι αν ήταν, δεν θα τάλλαζαν με τα καλλίτερα έπιπλα των έργοστασίων της Εύρώπης και της Άμερικής.

"Έπειτα, οι έπιπλοποιόι μας έγειναν καλαθοπλέκτες. Στη βορεινή άκρη της λίμνης είχαν ανακαλύψει ένα μέρος γεμάτο κόκκινες λυγαριές. Πριν από την έποχή των βροχών, ο Πέγκροφ κι ο Χάρμπερτ είχαν κόψη τους χρισίμους αυτούς θάμνους και τώρα τα κλαδιά των, προετοιμασμένα όπως έπρεπε, μπορούσαν να τα μεταχειρισθούν. "Η πρώτες δοκιμές δεν είχαν μεγάλη έπιτυχία: σιγά-σιγά όμως οι έργάτες, με τη φυσική τους ικανότητα κι ευφυία, άμιλλώμενοι μεταξύ τους, βοηθούμενοι, αλληλοδηγούμενοι, προσπαθώντας να θυμηθούν τα μοντέλα που είχαν ιδη, κατώρθωσαν να πλέξουν ύποφερτά καλάθια και κανίστρια, διαφόρων μεγεθών, και να πλουτήσουν το άρκετα ήδη πλούσιο σκευοφυλάκιο της άποικίας.

"Την τελευταία έβδομάδα του Αύγουστου, ο καιρός άλλαξε και πάλι. "Η θερμοκρασία κατέβηκε λίγο κι ο άνεμος έπαψε. Οι άποικοι ώρμησαν έξω. "Αλήθεια το χιόνι ήταν ακόμη δυό πόδια ψηλό, αλλά ή έπιφάνειά του είχε πετρώση και μπορούσαν να περπατούν επάνω χωρίς πολύ κόπο. "Ο Κύρος Σμιθ κι οι σύντροφοί του άνέβηκαν στ' όροπέδιο της Τερψιθέας.

"Τι ώραίτο θέαμα! "Όλα ήταν τώρα κάτασπρα. "Από την κορυφή του Φραγγλίου ως την άκρογιαλιά, τα δάση, τα λιβάδια, ή λίμνη, το ποτάμι, τα βραχάκια, οι άμμόλοφοι. Το νερό της Ευχαριστίας έτρεχε κάτω από ένα θάλο πάγων, που έσπαζε δώ κι εκεί με κράτο. "Ένα πληθος πουλιά πετούσαν στην παγωμένη έπιφάνεια της λίμνης. Οι βράχοι, που ανάμεσα τους περνούσε ο καταράκτης, εκεί στην άκρη του όροπεδίου, ήταν στολισμένοι με τα πιο φανταστικά κρυσταλλώματα. "Όσο για της ζήμιες που είχε προξενήση

στο δάσος ή θύελλα, αυτές δεν μπορούσαν ακόμη να της ιδούν' έπρεπε να διαλυθη πρώτα το λευκό στρώμα που το έσκέπαζε.

"Ο Γεδεών Σπίλεττ, ο Πέγκροφ κι ο Χάρμπερτ δεν άρσαν την εύκαιρία να έπισκαρθούν της παγίδες τους. Δυσκολεύθηκαν να της βρουν, καθώς ήταν σκεπασμένες από το χιόνι, έπρόσεξαν μάλιστα πολύ μ'ην πέρουν μέσα οι ίδιοι κι έφαρμοσθη πάλι ή παροιμία «όποιος άλλου λάκκο σκάσει...» Έπιτέλους της βρήκαν άπειρακτες. Κανένα ζωο δεν είχε παγιθευθ. Κι όμως ή πατημασιές στο χιόνι ήταν όλόγυρα πυκνότερες. "Ανάμεσα στ' άλλα διακρίνοντο καθαρά και ήχηη ποδιών με μεγάλα νύχια, που, κατά τον Χάρμπερτ ανήκαν σε σαρκώδη αϊλουροειδή. "Όστε είχε δίκιο ο μηχανικός, όταν έλεγε, ότι στη νήσο Λίγκολν θα υπήρχαν και θηρία έπιφάδα. Αυτά βέβαια θα κατοικούσαν συνήθως στα πυκνά δάση του Φερ Ούέστ' αλλά σπρωγμένα τώρα από την πείνα, θα είχαν βγη μάγανα ως το όροπέδιο της Τερψιθέας. Μήπως μυστήθηκαν τους κατοίκους του Γρανιτινού Παλατιού;

— Τελοςπάντων, τί ζωα να είναι αυτά τα αϊλουροειδή σου; ρώτησε ο Πέγκροφ το παιδί.
— Τίγρεις μου φαίνεται! άποκρίθηκε ο Χάρμπερτ.
— Ένόμικα, ότι αυτά τα ζωα βρίσκονται μόνο στα θερμά κλίματα.
— Στην Άμερική, άπαντα κανείς τίγρεις από το Μεξικό ως της πάμπες του Βουένος. Άδρες. Άλλά ή Λίγκολν βρίσκεται στο ίδιο σχεδόν πλάτος με της έπαρχίες της Πλάτας, ώστε καθέλου άπίθανο να υπάρχουν τίγρεις κι έδω.
— Το νου μας λοιπόν!

Σε λίγο, το χιόνι έθωισε, άρχισε να πέστη βροχή και κάθε λευκό εξαφανίσθη. Μ' έλη την κακοκαιρία, οι άποικοι έπρεπε νάνανείωσαν της προμήθειές τους, και φυτικές, και ζωικές. Γι' αυτά αναγκάστηκαν να κάνουν δυό-τρεις εκδρομές στο δάσος όπου, πραγματικώς, πολλά δενδρο βρήκαν πεσμένα από τη θύελλα. "Ο Νάβ κι ο Πέγκροφ, με το καρροτσάκι, έπήγαν κι ως το κοίτασμα του γαιάνθρακος, για να πάρουν από εκεί κανένα φορτίωμα κάρβουνα. Και περνώοντας, είδαν ότι το φουγάρο του φούρνου της άργειοπλαστικής είχε πάθη αρκετές ζημιές από τον άνεμο κι είχε κοντήνη έξη πόδια τουλάχιστο.

"Έκτός από την καρβουνοθήκη, ανανείωσαν και την προμήθεια των καυσοξύλων κι έπωφεληθήκαν από το ρεύμα της Ευχαριστίας, που είχε άπαλλαχθή από τους πάγους, για να κουβαλήσουν αρκετά φορτίματα στο Γρανίτινο Παλάτι. Έροβούντο, βλέπετε, μήπως δεν είχε περάση ακόμη ή περίοδος του μεγάλου ψύχους.

"Έναμην επίσης και μια έπίσκεψη στα Καμίνια. Τι καλά που δεν τους βρήκε εκεί - μέσα ή θύελλα! Θα τραβούσαν απην πκθών τους τον τάραχο, όπως είπα ο Πέγκροφ, από τη θάλασσα που έφθανε ως εκεί μαγιασμένοι. Γιατί ακόμη έφαινοντο τα ήχηη του δαρμού της. Οι διάδρομοι ήταν γεμάτοι από άμμους, φύκια και λάκους με νερό. Κ' ένώ ο Νάβ, ο Χάρμπερτ κι ο Πέγκροφ εξακολουθούσαν την ανανείωση των προμηθειών, ο Κύρος Σμιθ κι ο Γεδεών Σπίλεττ έκαθάρισαν με κόπο τα Καμίνια απ' όλα αυτά τα περιττά. Ένωχώς το σιδηρουργείο δεν είχε πάθη τίποτα. Το είχαν προφυλάξη οι άμμοι, που συσσωρεύθηκαν άπάνω του εξ άρχής.

"Όλες αυτές ή φροντίδες των άποικίων δεν ήταν καθόλου περιττές, γιατί ο δριμύς χειμώνας δεν είχε περάση ακόμη. Στο βόρειο ήμισφαίριο, καθώς έξερετε, κι ο Φεβρουάριος ακόμη έχει κρύα δυνατά. Το ίδιο λοιπόν θα συνέβαινε και στο νότιο κατά τον αντίστοιχο Αύγουστο.

Πραγματικώς, στις 25 του ίδιου μηνός, ύπτερ' από πολλές βροχές και χιονόνερα, σηκώθηκε άνεμος νοτιοανατολικός κι ή θερμοκρασία, ξαφνικά, κατέβηκε πολλούς βαθμούς. "Ο μηχανικός έλογάριαζε ότι ένα θερμομέτρο έκαιον τάβαθμο θα έδειχνε 22° κάτω από το μηδενικό. Και το δυνατό αυτό κρύο έγινε το πιο άνυπόφορο από τον άνεμο που βάσταξε ήμέρες. Οι άποικοι αναγκάστηκαν να κλεισθούν πάλι στο Γρανίτινο Παλάτι, που του έφραξαν καλά όλα τα παράθυρα της προσόψεως, χωρίς να φύσουν παρά το άνοιγμα που έχρειάζετο άπολύτως για την ανανείωση του άέρος. Σκοτάδι λοιπόν και τα σπερμασιέτα έκαιγαν νύκτα - μέρα. Για να κάνουν τα αυτά οικονομία, οι άποικοι δεν έφαιζοντο συχνά παρά μόνον από τη λάμψη του τζακιού, όπου όμως κάρβουνα και ξύλα έριγναν άλύπητα. Κάποτε ριφικινδύνευε κανένας να βγη έξω, να κατεβή ως την άκρογιαλιά, μέσα στους πάγους' αλλά ξαναγύριζε γρήγορα στο σπίτι, με ξυλασμένα χέρια, που με πολύ κόπο και πόνο μπορούσαν να πίνωνται από τα σχοινιά της έξωτερικής σκάλας.

Για να μη περνούη της ήμέρας τους άργοί, ο Κύρος Σμιθ καταπαιάσθη με μια έργασία, που μπορούσε να γίνη και μέσα σε τέσσερους τοίχους. Οι άποικοι δεν είχαν ως τώρα άλλη ζάχαρη, από την ύγρη εκείνη ουσία που έβγαζε ή σπένδαμνος, όταν έκαναν στή δένδρο αυτό βαθειές έντομές. Μάζευαν το γλυκό ύγρο σε βάζα, το άφιναν λίγο να πήξη, να γίνη σαν σιρόπι, και το μεταχειρίζοντο όταν ήθελαν να γλυκάνουν ένα φαγητό ή ένα ποτό.

"Άλλά υπήρχε τρόπος νάποκτήσουν καλλίτερη ζάχαρη και μια μέρα ο Κύρος Σμιθ τους άνήγγειλε, ότι θα έγινόντο ζαχαροποιόι.

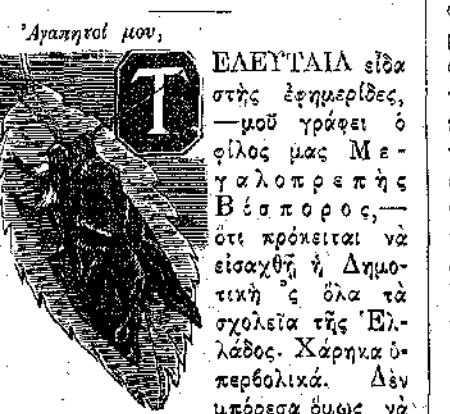
— Ζαχαροποιόι; έφώναξε ο Πέγκροφ. Τότε λοιπόν και ζαχαροπλάστες!
— Γιατί όχι;
— Κ' ή έργασία αυτή θέλει ζέστη;
— Πολλή μάλιστα.
— Είναι λοιπόν της έποχής. Έμπρός!

"Έπρόκειτο να κρυσταλλοποιήσουν ενένο το ύγρο κι ή έργασία ήταν άπλουσιότη. Το έβαλαν στη φωτιά, σε μεγάλη πήλινα άγγετα, και σε λίγο, με την ζέση, ένας λευκός άρρος άνέβηκε στην έπισάνειά του. Τότε ο Νάβ έπροσπάθη να το ανακατεύη σιγά-σιγά με μια ξύλινη κουτάλα. Το ανάκατωμα αυτό θα έκανε γρηγορώτερη την εξαίτησι και θα έμπόδιζε το ύγρο να πάρη μια άσχημη γεύσι.

"Αφού έβρασε έτσι λίγες ώρες σε καλή φωτιά, που για τη ζέση της δεν παρονοούντο βέβαια οι άποικοι, το ύγρο της σπενδάμνου μεταμορφώθηκε σε σιρόπι πυκνό. Το σιρόπι αυτό χύθηκε μέσα σε καλούπια από άργιλλο, που τα κατασκεύασαν έπιτήδες με διάφορα σχήματα και τα έψησαν στο φούρνο της κοζίνας.

(Βασται συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ
Η ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΣΤΑ ΣΧΟΛΕΙΑ



Αγαπητοί μου,
ΕΛΕΥΤΕΡΙΑ είδα στής εφημερίδες, — μου γράφει ο φίλος μας Μεγαλοπρεπής Βέσπορος, — ότι πρόκειται να εισαχθή ή Δημοτική εδω τα σχολεία της Ελλάδος. Χάρηκα υπερβολικά. Δεν μπόρεσα όμως να καταλάβω ένα πράμμα. Με τη δημοτική που θα εισαχθή θα έχουμε πάλι και τα φάμεν, φάτον, φάτε, φασί, και τα φταίω, φταίης, φταίη, ή μόνο έλληνικά; Μπορούμε να έλπίζουμε κάποια καλλίτερουσι πραγματική, ή θα γίνη μια τρύπα στο νερό;

"Α, όχι! άδύνατο να μ'ην έλθη μια καλλίτερουσι πραγματική, έλληνική, από τη μεγάλη αυτή καινοτομία, από τη σχολική αναμόρφωσι. Μπορείτε, αγαπητοί μου, να την έλπίζετε, να την περιμένετε. Ένα μόνο δεν μπορείτε να έλπίζετε, και πρέπει να έξηγηθούμε καλά: ότι δεν θα μαθαίνετε γλώσσα. Ένωδ γραμματική, τύπους, σύνταξι, ορθογραφία, λεξικό. Δηλαδή, ή την

άρχαια έλληνική θα σπουδάσετε, ή τη νεοέλληνική, το ίδιο σχεδόν θα είναι. Θα μελετήσετε, θα κοπιήσετε για να την μάθετε.

Θα μου πητε: Μα δεν την ξέρουμε τη γλώσσά μας; Η Δημοτική δεν είναι μια γλώσσα ζωντανή; Δεν την μαθαίνουμε από την κούνια; Δεν την μιλούμε από μικρά παιδιά; Βέβαια, ή γλώσσα του Πλουτάρχου, του Ξενοφώντος, του Θουκυδίδου, είναι πεθαμένη. Αυτή θα τη μάθουμε με τη γραμματική και με το λεξικό. Μα και τη Δημοτική το ίδιο, τη γλώσσά μας; Τότε τί θα κερδίσουμε;

Ναί, αγαπητοί μου, και τη Δημοτική. Καμιά γλώσσα δεν ξέρει κανείς, ούτε τη μητρική του, αν δεν τη μάθη στο σχολείο, με τη γραμματική και με το λεξικό. Κι αν πραγματικώς εισαχθή ή Δημοτική στα σχολεία, να είστε βέβαιοι πως θα σάς δάσουν και τη γραμματική της, και το λεξικό της, και τα κείμενά της, δηλαδή τους συγγραφείς της, τους ποιητάς. Και θα κάνετε θέματα, τεχνολογία, σύνταξι, έξηγησι, κι ό,τι άλλο κάνετε με κάθε άλλη γλώσσα.

Τί θα κερδίσετε; Α, πολλά! Και πρώτα-πρώτα καιρό. Η άρχαια γλώσσα διδάσκαται στα σχολεία επτά, έκτώ χρόνια και... δεν μαθαίνεται. Σε δύο-τρια χρόνια θα ξέρετε τη Δημοτική στην έντέλεια. Και το σπουδαιότερο: θα μαθαίνετε μια γλώσσα ζωντανή, που θα σας χρησιμεύη περισσότερο βέβαια από τάρχαια έλληνικά και τα λατινικά, που σάς έπαιρναν τόσον καιρό χωρίς μεγάλη χρησιμότητα. Και το γιατί το είπαμε. Η γλώσσες αυτές είναι πεθαμένες. Δεν χρησιμεύουν παρά 'ς εκείνο που θέλουν να γίνουν σοφοί. Κάθε άνθρωπος όμως χρειάζεται να ξέρη καλά πρώτα τη γλώσσά του, τη μητρική του, κι έπειτα μια-δυό ξένες, επίσης ζωντανές.

Για να με καταλάβετε καλλίτερα: Πώς ο Γάλλος, ο Άγγλος, ο Ιταλός κτλ. σπουδάζουν τη γλώσσά τους στα σχολεία, ενώ την ξέρουν; Έτσι θα την σπουδάσετε τώρα και σεις. Μόνο που θα τη μαθίνετε πιο γρήγορα, όπως μαθαίνε και τη δική του ο Ευρωπαίος.

"Άλλά μη σάς περάση ή ιδέα, ότι δεν θα κλίνετε πάλι όνόματα και ρήματα! «Φαμέν, φατόν» βέβαια όχι. Έκτός στής μεγάλης τάξεως, όταν θα σπουδάσετε την άρχαια. Άλλά «λέω, λές, λέει, λέμε, λέτε, λένε.» Η: «ή πατρίδα, της πατρίδας, την πατρίδα, οι πατρίδες, των πατρίδων(ε), τις πατρίδες.»

Μη φωνάζετε τώρα «όχι, άδελφέ, αυτά τα ξέρουμε! Δεν τα ξέρετε καθόλου. Η, για να μ'ην είμαι τόσο υπερβολικός, τα ξέρετε πολύ λίγο. Και θα είναι ανάγκη

να να μάθετε στην έντέλεια, έπισημονικά. Κ' ή Δημοτική, βλέπετε, είναι μια γλώσσα όπως κάθε άλλη. Έχει το σύστημά της, τον οργανισμό της, τους νόμους της, τους κανόνες της, της έξερέσεως της. Και θα τα μάθετε όλ' αυτά, για να ξεχωρίζετε το γνήσιο δημοτικό από το νόθο, το δοκίμο από το άδοκίμο, το σωστό από το λανθασμένο. Κ' έτσι θα ξέρετε να γράφετε και να μιλάτε τη γλώσσα όρθά. Άλλά, τί ένομιάστε; Στά κουτουρού; στον άέρα; χωρίς σπουδή, χωρίς κόπο; Μα έτσι δεν γίνεται τίποτα παρά «τρώπα στο νερό», όπως λέει κι ο Μεγαλοπρεπής Βέσπορος.

Τώρα έλπίζω, ότι είμαστε έξηγημένοι. Στά σχολεία, ή διδασκαλία στο έξηξ θα γίνεται στη ζωντανή γλώσσα. Κι αυτή θα μαθαίνουν πρώτα-πρώτα τα παιδιά με το αλφάβητα, που δεν θα γράφη πιά ώδον, τον, ούς, και πάει λέωντας, αλλά αύγέ, μενεξές αύτί. Και ίσως μάλιστα όχι αύγό, αλλά άβγέ, άφτί, όπως το θέλουν οι καθαυτό δημοτικιστές. Ούτε ή γραμματική θα καταργηθή, ούτε τίποτα. Άλλά θα είναι μια γραμματική κάπως εύκολώτερη. Και λέω κάπως, γιατί ή έλληνική γλώσσα, από φυσικό της, δεν είναι σαν την άγγλική ή σαν τη γαλλική. Είναι δύσκολη γλώσσα, όπως όλες ή ανατολικές. Και ή άρχαια, και ή μεταϊωνική και ή νέα. Άφίνω δά ότι κ' ή τρεις είναι αλληλένδετες και για να ξέρη κανείς τη νέα, πρέπει νάξη ιδέα κι από της δυό άλλες. Άλλά κ' ή νέα, μονάχη της, δεν θα μαθαίνεται: μ' όση εύκολία ή άγγλική από τον Άγγλο. Το έλληνόπουλο θα χρειάζεται περισσότερο καιρό, περισσότερο κόπο. Η Δημοτική στα σχολεία δεν θα σάς κάμη λοιπόν ούτε άμελεις, ούτε όκνηρους... Μόνο που θα σάς έχη πολύ πιο εύχαριστημένους. Γιατί είναι ή γλώσσα σας. Θα την έννοητε, θα την αισθάνεσθε. Και γιατί, μαζί της, θα μαθαίνετε την έθνική σας φιλολογία.

Αυτά, για σήμερα, και θα τα ξαναπούμε.
Σας άσπάζομαι
ΦΑΙΔΩΝ

ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ
ΛΑΣΤΙΚΟ ΚΑΙ ΔΕΚΑΣΤΙΚΟ

"Έλεγα το λάστιχο
Σε κομμάδι δεκάστιχο:
— Καλέ, ιδές με πως μακραίνω,
Σά φιδάκι, και μικραίνω!
Και σύ στένεσαι — τραγουδί —
Σά μαρμάρινο άγγελοδί,
Κι είπε το δεκάστιχο:
— Στο παλιό πακάστιχο
Γράφουν, όσους τους μακραίνουν
Κι όσους θέλουν τους μικραίνουν.
Χαρακτήρες τους κακούς,
Δεν άκούς,
Που τους λέν... έλαστικούς;
ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

ΕΞΩ ΑΠ' ΤΗ ΦΩΛΙΑ

[Μυθιστόρημα υπό MARIE GIRARDET]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ' (Συνέχεια)

Ο Πετράκης έπρόφερε αυτά τα λόγια με μιάν ειλικρινή έμφραση, με μιάν ήμερη, που τ'άκανε συγκινητικά. Ο καπετάν Αντρέας ο Φουσσάρ έκουνητε το κεφάλι του κ' έπειτα είπε:

— Γιατί δεν μού τ'άλεγες όλ' αυτά χθές, άντι να μπής στο πλοίο μου κρυφά σαν τον κλέφτη;

Κι' ο Πετράκης άποκρίθηκε άφελέστατα:

— Γιατί χθές μπορεί να μη μ' άφίνατε... ενώ σήμερα δεν μπορείτε βέβαια να με πετάξετε στη θάλασσα...

— Καλά το σκέφθηκε ο μικρός, είπε ο καπετάν Ανδρέας αλήθεια, Αντώνη;

— Ναι, ναι, άποκρίθηκε ζωηρά ο Αντωνάκης, είνε έξυπνο παιδί.

— Αλήθεια όμως ξέρει και κάνει λογαριασμούς, ή κι αυτό είνε πακαρδέλα;

Ο Πετράκης εδάγκασε το χεϊλι του, για να μη γελάσει, και άποκρίθηκε:

— Δεν είνε πακαρδέλα, κύριε καπετάνιε! Δόστε μου τα χαρτιά σας και θα ιδήτε.

Ο καπετάν Αντρέας έκαμε να του δώση τους λογαριασμούς, αλλά έξαφνα εδίστασε.

— Καλά, έψιθύρισε, μα τί θα πη ή μητέρα σου... Αντωνάκη, πήγαίνε να της το πής.

— Όχι! προτιμώ να πās εσύ, μπαμπά!

— Πάμε λοιπόν κ' οι τρεις μαζί!

Πώς διαμείζεται ή καπετάνισσα.

Ανέβηκαν κ' οι τρεις στο κατάστρωμα και παρουσιάσθηκαν μπροστά στην κυρία Φουσσάρ.

Ήταν ή χονδρή εκείνη γυναίκα, που είχε ιδή χθές μιάν στιγμή ο Πετράκης. Κρατούτε από ένα κουβά νερό σε κάθε χέρι. Έκπληκτη, κύτταζε το άγνωστο παιδί που στέκουνταν στο πλάι του Αντωνάκη, τώμορρο εκείνο παιδί με τα γαλανά μάτια και τα ξανθά μαλλιά, πουδραρισμένα με άλευρι, σαν εικόνα του ΙΗ' αιώνος.

Κ' ή κυρία Φουσσάρ φανέρωσε την έκπληξή της με την έρώτησι:

— Από πού ξεφύτρωσε αυτό; — Έπιτρέπεται, κυρία; είπε άμέσως ο Πετράκης.

Και σκύψας, την άπήλλαξε από τους κουβάδες που κρατούσε.

— Μιράβο! έκαμε ή καπετάνισσα.

Έγχε τουλάχιστο καλούς τρόπους...δεν είνε σαν τον Αντώνη...Μα πώς βρέθηκε δω'μέσα;

Ο Φουσσάρ της ψιθύρισε λίγα λόγια σε' αυτή. Και φαίνεται πως ή εξήγησις την ικανοποίησε, γιατί χωρίς να θυμώση καθόλου, ρώτησε τον μικρό ξένο μαλακά:

— Έτσι λοιπόν; πās να βρής το μπαμπά σου;

— Μάλιστα, κυρία, άποκρίθηκε ο Πετράκης. Αν θάχετε δηλαδή την καλοσύνη να μάρσιτε να έξακολουθήσω το ταξείδι μαζί σας...

— Γιατί όχι; ... αν θα μās βοηθās λιγάκι... αν θάσαι καλός, πρόνιμος... Έ, τί λές, Φουσσάρ;

Ο καπετάνιος, κατευχαριστημένος που δεν εθύμωσε το άνήμερο «ήμισύ του», άποκρίθηκε:

— Μα βέβαια... Θα μās βοηθάει... Φαίνεται καλό παιδί.

Και πραγματικώς, ο Πετράκης άρχισε άμέσως να προσφέρη της υπηρεσιές του. Ο Φουσσάρ του έδωσε τους μπερδεμένους λογαριασμούς και σε λίγη ώρα, χωρίς πολλόν κόπο, ο αυτοσχέδιος λογιστής του πλοίου τους εδγάλε σωστά.

Έπειτα άρχισε να κάνει κι άλλες δουλειές. Η μια νούβρα της φορητή γίδος δεν είχε πιά για αυτόν μυστικά. Βοηθούσε στο συγύρισμα. Το βράδυ, στη βεγγέρα, τους διηγείτο ιστορίες. Τελοσπάντων είχε γίνη άκαραίτητος.

Με πολλή της ευχαρίστησι την συναναστρέφετο κ' ή καπετάνισσα. Πολλές φορές, ο άντρας της και ο γυιός της την άκουγαν να μιλά μαζί του και—πράγμα που σπανίως συνέβαινε,—να γελά. Έτσι έκύτταζαν κι' οι δυο τον μικρό Πετράκη με τον θαυμασμό εκείνο που μās έμπνείει ένας θηριοδαμαστής...

Το βράδυ, ο Πετράκης, άσυνήθιστος στους κόπους, άπόκοτος. Η μεγάλη του ευχαριστησις ήτο τότε να ξαπλώνεται στο κατάστρωμα και να κυττάζη τον ούρανό. (Έπεται συνέχεια) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ



— Πώς μου δίνετε απ' αυτά; (Σελ. 282, στ. 6.)

Τ' ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΠΟΙΗΤΩΝ

16'.—ΣΠΥΡΙΔΩΝ ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΗΣ

[Διάλεξις του κ. Χ. Αντίου]

Σύγχρονος και συνομήλικος του Δημητρίου Παπαρηγοπούλου, ο Σπυρίδων Βασιλείαδης γεννήθη εις τās Πάτρας τῷ 1844. Όπως ο σνέλεφος του, έσπούδασεν εις τās Αθήνας τέ νομικά, ταυτοχρόνως μ' εκείνον απέκτησε το διπλωμά του, έξήσκησεν έδω το επάγγελμα τῷ δικηγόρου, εδχένον εκ παραλλήλου μ' εκείνον εις τῷ φιλολογικῷ σάδιον, απέκτησε τση φήμην κ' επίσης προώθησεν ανηράγη υπό του σνάτου, τον ίδιου σχεδόν χρόνον (1874, εις τῷ Παρίσι, όπου είχε μεταβή χάρην θεραπείας). Ο Παπαρηγόπουλος λοιπόν και ο Βασιλείαδης θεωρούνται τῷ τρόπῳ τινά ως φιλολογικῶν Διδασκῶροι. Η μὴν ἴσως μεταξὺ των διαφορά είν, διό ο Βασιλείαδης ήτον ἑρατός, ζωηρός, ακίνητος, αίσθηματικός, διαχυτικός. Η ποιητικὴ εντύπησις έχει τὸν μεγαλλοκλόν και άπιστήδων χαρακτήρα τῆς παπαρηγοπούλειου. Ὅς βέβαια και από τὰ κατωτέρω άποσπάσματα, ο Βασιλείαδης συνουθεύει πιστῶς με τὸ ἴσον του τὸ κερσίσιμον μέλος τοῦ Παπαρηγοπούλου.

Έγραφε και αὐτός ἑμμετρα και πεζά πραγματείας, κριτικά, διηγήματα, λυρικά ποιήματα, δράματα. Τῷ φιλολογικῷ του φευδώνιμον ήτο ὄψων. Ὁ γυνικίς τίτλος τῶν Ἀπέντων του, ή τεσσάρων τόμων, «Ἀντικαί Νύκτες». Τὸ ή σημαντικώτερον ἔργον του, τὸ πεντάπρακτον δράμα «Γαλάτεια», αληθινὸν αριστούργημα τῆς νεοληνικῆς δραματουργίας, θαυμασθὲν και εις τῷ Εὐρώπῃ, όπου μεταφράσθη κ' επαλήθη κολέκτις. Ἀπό τὰ ἑραϊότερα ἔργα του, άλλου είδος αὐτό, είνε και ή Σχολή τῶν άπόρων τοῦ Παρνασσού, τῆς οποίας αὐτός κυρίως θεωρεῖται ο ιδρυτής. — Ἀπό τὸ Πικρίσι, ο νεκρός τοῦ Βασιλείαδου μεταφέρθη κ' ἐτάφη εις τὸ νεκροφυτεῖον τῶν Αθηνῶν. Τὸ μάρμαρον τοῦ τάφου του αποτελεί ένα πελώριον βιβλίον με τὴν επιγραφή «Ἀντικαί Νύκτες».

Άποσπάσματα διαφόρων ποιημάτων

Δόξα, τιμή, ἀβέβαια, Γέλωτες, πλοῦτι, κάλλη, Τὰ πάντα ψευδός είνε, Καί μόνον είνε αληθῆ Ὁ τάφος κ' αἱ δόννα.

Μόνον Θεὸν άνέκφραστον Τοῦ κάτω τούτου κόσμου, Θεὸν βλέπει τὸν θάνατον Ὁ κλαίον ὀφθαλμὸς μου Φοιτῶς ἐδῶ παριστάται Τοῦ Σόμπαντος δεσπότης Καί είνε τούτου ἄστυρμα Ἡ σύμπασι' άνθρωπότης.

Ὡ, τάφε! εις τὰ στήθη σου Ἐνέκυμα μ' εἰπίδα Καί ἤκουσ' άπειρον σιγήν Καί ἤσυχίαν εἶδα. Κ' ἐπόθησα να κοιμηθῶ Αὐτοῦ εις τὴν γαλήνην. Ὅς τραυματίας μαχητῆς Εἰς μητρικὴν του κλίνην.

Και τέλος εἶρον τὸν σκοπὸν Τοῦ βίου: ν' άποθάνω!

Ὡ, πόσοι, πόσοι Βύρωνες Παρέχονται ἡούσους Καί δεν ἤκουσθη ἄσμά των Καί δεν έγράφη στίχος!

Ο ΚΟΡΑΚΑΣ ΚΑΙ Η ΠΕΡΡΟΥΚΑ



Στην έξοχή. Ο άξέτιμος κ. Φαλακρός κοιμάται μαζί με τὸν πιστό του σκύλο Αζώο, ενώ ή κυρία Φαλακρού διαμείζει παραπέρα τὴν φύσιν.



Άξαφνα, ένας κόρακας ὀμα στα μαλλιά τοῦ κοιμωμένου κ. Φαλακρού και... φαντάζεσθε τὴν μεγάλη του έκπληξην γιὰ τὴν μικρὴν αντίστασιν αὐ-



τῶν τῶν μαλλίων...—Ὁ Αζώο ξυπνῆ και τρέχει εἰς τὴν κυρία του. Ο κόρακας όμως, στο δρόμο, τοῦ άφίνει στο κεφάλι τὰ μαλλιά τοῦ κ. Φαλακρού.



Ἡ κυρία Φαλακρού:—Ὡ, Θέ μου! Ὁ άντρας μου μεταμορφώθηκε σε σκύλο!! (Έσάλλη με τās εἰκόνας, εἶκό τοῦ Γ. Α. ΑΖΑΡΓΙΔΟΥ).

ΤΑΞΕΙΔΙ ΓΥΡΩ ΣΤΗΝ ΤΛΗΗ ΚΑΙ ΓΥΡΩ ΣΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

«Il faut aimer sa famille plus que soi-même, la patrie encore plus que sa famille, l'humanité encore plus que sa patrie.» (Montesquieu)

— Θα κάνουμε σήμερα ένα ταξείδι γύρω στην τάξη, κ' αυτό θα είνε μαζί ταξείδι γύρω στον κόσμο.

Έτσι έλεγε ο δάσκαλός μας κ' έλοι οι μαθητές ξαναείπανε με έκπληξή:

— Ένα ταξείδι γύρω στον κόσμο!

— Μάλιστα, χωρίς ναχουμε ανάγκη να ξεπηδήσουμε τους τέσσερους τοίγους της κάμαρας αυτής. Θα τρέξουμε μέσα απ' τα τέσσερα μέρη τοῦ κόσμου' γιατί αυτά είνε δῶ παρόντα, με τὰ προϊόντα τῆς γῆς τους και τῆς τέχνης τους. Δεν υπάρχει κανένα που να μην έπρόσφερε και τι από τὰ πράματα που αποτελῶν τὰ έπιπλα τοῦ σχολείου.

Θαυμάσαμε πολύ. Μα ο δάσκαλός μας έξακολούθησε.

— Άς κάνουμε τὸν κατάλογο με τὰ πράματα κ' άς άρχίσουμε τὸ ταξείδι. Πάνω σ' αυτό τὸ τραπέζι, να πρώτα, φύλλα χαρτιῶ και βιβλίον. Έίσατε τόσο συγχα με τὰ πράματα αυτά, που δε θ' άμνησθητήσετε τὴ σπουδαιότητά τους και δε θα τὸς άποδώσετε βέβαια αξία μικρή. Παιδιά, γυρίστε με περισότερη προσοχή τὰ φύλλα τοῦ βιβλίου σας. Μην κάνετε σαν τους τεμπέληδες μαθητές που ξεσχιζούν και σκορπίζουν τις σελίδες αυτές, τις πλούσιες απὸ σοφία, όπου συγκεντρώνεται σάν ένας Θεσαυρός, τὸ καλύτερο τῆς ανθρωπίνης σκέψης. Δέ γνωρίζετε, πόσον καιρὸ και προσπάθειες χρειάστηκε ή ανθρωπότητα για ναβρη αυτό τὸ λεπτὸ φύλλο, που τὰ παιδικὰ δάχτυλά σας ευχαριστοῦνται να

ταλακῶνουν. Άλλοτε κατασκεύαζαν ένα είδος χαρτί πολὺ ακριβό, με κλωστές καλαμισὸ τῆς Αἰγύπτου, τὸν πάπυρο. Είναί δέκα τρεῖς αἰῶνες που παρασκευάζουν τὸ χαρτί από βαμπάκι, τὸ νεώτερο χαρτί που μεταχειριζόμαστε και σήμερα. Γνωρίζετε από πού μās έρχεται τὸ βαμπάκι; Ἀπ' τὴν Ἀμερικὴ και τὴν Ἀσία. Εἶδατε όμως; με τὴν ιστορία τοῦ χαρτιῶ, παράσαμε ὡς τώρα τρία μέρη τοῦ κόσμου. Πρὸ πάντων με κουρέλια κατασκευάζουν σήμερα τὸ πολυτελέστερο χαρτί. Ὁ κουρεσουλλέτης τὰ μαζεύει στους δρόμους και τὰ πουλάει στον εργοστασιάρχη τοῦ χαρτιῶ' εκείνος τὰ πλένει, τὰ κοπανάει, τὰ ζυμώνει κ' αὐτὴ τὴ ζύμη τὴ λευκαίνει με τὸ χλώριο. Μιὰ μηχανή που συνθέττερα δουλεύει μ' αἰμὸ, ξαπλόνει αὐτὴ τὴ ζύμη πάνω σ' ένα πανί και τὴν περνᾷ κάτω από κυλίντρος που τὴ στρώνουν. Βλέπετε να διαίνη άδιάκοπα, άνάμεσα απ' τους κυλίντρος, ένα λεπτὸ φύλλο, πλατὸ ενάμισο μέτρο, και μικρὸ χωρίς τέλος' γιατί ή μηχανή δεν τὸ κόβει σε κομμάτια. Αὐτὸ είνε τὸ χαρτί. Γνωρίζετε τὸ μακρὸς φύλλο χαρτιῶ που μπορεί να παρασκευάση κάθε μέρα ένα καλὸ χαρτοποιεῖο; Εἰκοσι χιλιόμετρα! Ἰποθέστε πως θα θέλαμε να κάνουμε τὸ γύρο τῆς γῆς' αἱ καλά! σε ἔξη μῆνες, ένα χαρτοποιεῖο θα κατασκεύαζε μιὰ λουρίδα χαρτί αρκετὰ μακρὰ για να περικυκλώση τὴ σφαίρα.

— Αὐτὸ θάτανε μιὰ ζῶνη χαρτινὴ που θα είχε ή γῆ, φάναζα με θαυμασμό.

— Μάλιστα, φίλε μου, και πάνω στο χαρτί αὐτὸ πόσα πράματα γράφουν ή τυπώνουν! Ἀν βάζανε άκρη μ' άκρη τὸ χαρτί όπου οι άνθρωποι γράφουν τις σκέψεις τους, θα ὑπῆρχε απ' αὐτὸ να νυθῆ μ' ένα ρουκέτι δολύκληρη ή γῆ. (Μ. Guyau)

ΜΙΚΡΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΚΡΥΠΤΟΓΡΑΦΙΚΟΥ

Λέγουν, ότι δεν υπάρχει Κρυπτογράφημα, που να μη μπορη ένας σοφός άνθρωπος να τὸ διαβῆ. Να ιδούμε, θα μπορέσετε και σεις να βρῆτε τὸ κλειδί αὐτοῦ που σās δίδω σήμερα;... Να σās βοηθήσω λιγάκι: Τὸ κείμενο που έκρυπτογράφησα, είνε ένα τετραστίχο, έπίγραμμα μεγάλου ποιητοῦ, γραμμένο στὴ δημοτικῆ, που τὸ μετέτρεψα όμως—θα ιδήτε παρακάτω γιατί,—σε πεζό, με αλληλ μεταθέση τῶν λέξεων. Ὅσο για τὸ αλφάβητό μου, ιδού: Μερικά γράμματα τὰ άνόμασα με φουβίμους (1—0) και μερικά με γράμματα άλλα. Αὐτὸ, εγνωσται, με κάποιο σύστημα, που θα τὸ βρῆτε. Σημειώσατε, ότι αν τὸ πρώτο Υ είνε, ὡς ποῦμε, Γ, πάντοῦ όπου βλέπετε Υ, θα βάξετε Δ. Καί αν τὸ πρώτο δ είνε, ὡς ποῦμε, Γ, πάντοῦ όπου βλέπετε δ, θα βάξετε Γ. Τὸ κλειδί μου λοιπόν είνε από τὰ εὐκολώτερα. Σας παραπέμπω και και στη σχετικῆ έπιστολή τοῦ κ. Φαίδωνος (Διαλέξεις 1916, σελ. 293.)

Ίδου λοιπόν τὰ ιερογλυφικά που πρόκειται να διαβάσετε:

31Ω7X7
ΥΟΠ' 5Χ1 00Φ1 45X 10Υ0ΩΠ19, 59P
Π7X 5XΠ7 10ΣΥ391Ω91,—Ω5P 019 0Υ-
9Φ1Π19 7 81ΩΠΡ1, ψ5P' ΡΠ7X 1801Ω-
91 Π7P 57P.

Θα βραβευθῆ με πρώτον βραβείον ὄποιος διαβάση τὸ έπίγραμμα, ὄποιος τὸ επανορθώση (μεταθέση δηλαδή τῶν λέξεων του και τὸ κάρη ακριβῶς ὡς ήτο, σε στίχους) και ὄποιος εἴρη τίνος ποιητοῦ είνε. Ἐάν αὐτὰ ἔλα τὰ κάμουν πολλοί, τὸ Βραβείον θα δοθῆ διὰ κλήρου.

Δεύτερα και Τρίτα Βραβεία, Ἐπαινος και με τās αμοιβές των, θα δοθῶν κατά τους ὄρους ἄλων τῶν Μικρῶν Διαγωνισμῶν.

Όσοι ἔχουν φευδώνιμον εγχειρισμένον διὰ τὸ 1917, λαμβάνουν μέρος δωρεάν. Οἱ ἔνευ φευδώνιμου συνδρομηταί και τὰδελφια των ἐπι πληρωμῆ λεπτῶν 20. Οἱ δὲ άγορασται ἐπι πληρωμῆ λεπτῶν 40. (Εἰς γραμματόσημον.)

Ἀπαντήσατε εις τὸν Μικρὸν Διαγωνισμὸν τοῦ Κρυπτογραφικῶς εἰς δεκατὶ μέχρι τέλους: Αὐγούστου 1917.



Ίδε τον Όδηγόν του

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Συνδρομητοῦ Κεφ. Β

ΔΑΔΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΣΙΩΠΗΣ ΜΟΥ

I

Μολυβένιο κρημάστηκε σύννεφο στοθρανό τέλειωτο μάκρη και θλιμμένο στο τζάμι μου χτύπησε της βροχής το πρωτόγεννο δάκρυ.

Μολυβένιο κρημάστηκε σύννεφο ο καύμος—της καρδιάς μου μίαν άκρη και στα άχρα μάγουλά μου εκόλλισε τών ματιών το πρωτόγεννο δάκρυ.

II

Άκρόψ' έφύσα μανιακό τάγερν τοῦ βορηά κι' οσα ξερόφυλλα σή γής άπάντησε πεσμένα, ή όρμη του τά συνέπρη, τά σήκωσε ψηλά και 'ς άλλα μέρη μακρινά τά πέταξε—άϊμένα!

Φύλλο ξερό, φύλλο φιαχό, πεσμένο άπ' το δέντρο, κι' έχω, με φόβο κι' ήδονή, προσμένω τέκιο άνέρι, που μιά ήμέραν άγνωστή, άπ' αυτή έδω τή Γή, θά με πετάξει μακριά! ποιος ξέρει, σε ποιά μέρη!

Νικητής της Αθηνών

Θ Ρ Υ Ψ Α Δ Α

Ζήτησα την ευτυχία' δεν τη βρήκα στα παλάτια, ούτε στα ήλεκτροφωτισμένα μέγαρα των πλουσιών, Έψαξα να την εύρω στις πόλεις, στα χωριά, μα ούτε εκεί δεν ήταν. Την εύρωσα στην τύρρη και στο θόρυβο, μά κι' από εκεί έλειπε. Μόνο στην έρημία, στη βαθειά έρημία τη βρήκα νάχη στημένο τον θρόνο της...

Φιλή ή θάλασσα την άμμουδιά' τά κό ματά της, πουρχονται άπ' το πέλαος μωρωμένα, ξεσπούν σ' ένα σιγαλό φλοισβισμα που μοιάζει με ναυοίρισμα, με μουσική... Φίλα, θάλασσα, την άμμουδιά! Αθριο πάλι τά κύματα σου μανιασμένα θά την χτυπάνε σκληρά, θάλασσα προδότρα!

Ήταν φίλοι ή πεταλούδα με τά πολύ-χρωμα φτερά κι' ο κρίνος, ζωορωμένος σ' άπόμερη γωνιά του περιβολιού. Κάθε μέρα ή πεταλούδα ερχότανε σε κεινο τό μέρος, έπινε άπ' τή δροσιά του κρινου και μιλούσε μ' αυτόν.

Μα μία μέρα ή πεταλούδα άρρησε να φωνή. Κάποια παιδιά την είχαν κυνηγήσει. Και τώρα πληγωμένη, με τά φτερά σπασμένα, φτάνει με πολύ κόπο στο μέρος όπου ο φίλος της θά περιμένε' μα ο κρίνος κοιτώνταν νεκρός, κάποιο βάρβαρο σόδι διαβήτη θά τον είχε πατήσει. Κ' ή πεταλούδα, με μία στενή προσπάθεια, ξεκλάθηκε νεκρή από σόδια του νεκρού φίλου της.

Τραγοῦδι της Δευτεριάς

ΣΥΝΤΡΙΜΜΙΑ

XIX

Άπόστασα να περπατώ' ατέλειωτη εινε ή στράτα. Δέ θά βαστάξω, θά χαθώ, έχάθηκα.—«Περπάτα!» Πλεγμένα βάτα μ' άγκαθιές πελώριες μέσ' στο διάβα, Δέ θά μπορούσω, θά σταθώ. Έστάθηκα.—«Όχι, τρέβα!»

XX

Κι' αν τρομοσβήνη άκούμητη μπρός στο Χριστό ή καντήλα, — Τάμα για τό μονάκριβο,— πέφτουν όλα τά φύλλα! Κι' αν μέρες 'κει γονατιστή δέεται ή δόλια μάνα, Σε 'λίγο άδυσώπητη Θε'νάκουστή ή καμπάνα!

XXI

Τάχγάρια που στην άμμουδιά άφιος κάποιο βήμα, Τά 'σάρωσε μ' ένα φιλι τό άφρισμένο κύμα. Μά κάποιος πόνος μουσικός μέσ' στής καρδιάς μίαν άκρη, Θε'νά μπορούση να σβυστή με κύματα από δάκρυ!

XXII

Άστροφραγγιά στον ούρανό και γύρω μου σκοτιάδι. Παραπατώ κάτω στη γή μα έχω 'κει σημάδι: Ένα άστρουλάκι φωτειρό — τό δρόμο μου για ναύρω — Έκει ψηλά στον ούρανό δλόρωτο' έχι μαύρο.

Ίδιότροπη

Η ΚΡΙΣΕΙΣ

Μιά ήμέρα έπρηε όλη ή οικογένεια ένός θείου μου να επισκεφθή ένα νέο σπίτι, που άγόρασαν. Άφού τή εξέητασαν καλά, ο θεός μου τό εοράζει καλό, γιατί είχε ισχυρά τοιχιά και ήτο εδρόχωρο. Η μαγειρίσα όμως τό εβρήκε φραίο, γιατί ήτο εδρόχωρη ή κοζίνα, είχε διάφορα διαμερίσματα, ήτο πλακοστρωμένη χάμα και στους τοίχους και, έν γένει είχε μεγάλες εύκολίες.

Τά μικρά παιδιά τό εβρήκαν έπίσης έξοχο, γιατί είχε κάτι κλήματα με κάτι σταφύλια τόσοσα! καθώς ειλαν, μπουρνελλιές με κάτι ώραιές, κόκκινες μπουρνελλες, καισιές και άλλα δένδρα με ώραια φρούτα.

Για τό μεγάλα παιδιά εβρέθη έπίσης πολύ κατάλληλο, και τοῦτο γιατί... ήτο τό Γυμνάσιο παραπλευρώς. Τέλος ή γρηά μητέρα του θείου μου δεν τό εβρήκε καλό, γιατί περιούσε από κάτω τό τραμ και δεν θά την άρινε την νύκτα να κοιμηθί.

Και τότε κ' έγω σκέφθηκα, ότι καθένας κάνει της κρίσεις του αναλόγως της

ήλικίας του, της θέσεώς του και... του συμφέροντός του.

Θαλασσοπούλι του Στόλου

Ο ΦΙΛΟΣ ΤΟΥ ΠΤΟΧΟΥ

Δυστυχώς κ' έρημος ζητιάνος Σκυλι για σύντροφο πιστό Μονάχα είχε, και τό λίγο Ψωμί του μοιράζε μ' αυτό. Κάποιος του ειλε: «Τί τό θέλεις; Να φας δεν έχεις μογαχός», Στέναξε κ' ειλε: «Αν δεν τώχα θά μ' άγαπούσε τότε ποιός;»

Έκ του Γαλλικού Διδάτων Άσπής

ΕΙΣ ΤΟ ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ

— Νεφρ... νεφρ... κέντρον! Θέατρον «Ολύμπια», παρακαλώ! Είμαι ένκι ή δεσποινίς Α. Π. ;.— Ραδον που σάς ένοχλώ, δεσποινίς, μαζώχ' να σάς ζητήσω μίαν πληροφορία;

— Εύχαρίστως, κύριε, αλλά με ποιον έχω την τιμή... — Με τον διάδοχόν σας... — (γέλια εις τό τηλέφωνον) Μά κύριε, δεν εβρασίλευσα έγω άκόμη... — Αφήστε με να τελειώσω! Με τον διάδοχόν σας εις την διάπλασιν, με Έθνικόν Όνειρον τό Β'.—στούς όρισμούς σας.

— (ή φωνή συγκινείται) Πώς; πώς ειλπατε; εις την διάπλασιν; και που έμάθατε... — Εί εί; εινε καλά ο Νικητής της Αθηνών! — Και εις τί μπορώ να σάς φωνή χρησίμως; — Εξέρετε... ήθελα... να μου φανερώσετε τό μουσικό... — Ποιό μουσικό; — Τό μουσικό της έπιτυχίας... — Εις τό Θέατρον; — Όχι καλέ, εις τό Δημοψήφισμα! Έξεχάσατε τό βραβείο που πήρατε κειν άπό... άλλα ως μη λέμε τά χρόνια.

— Τι να σάς πώ, κύριε! Τό ψευδώνυμό μου ήταν ώραιό, και τά παιδιά τό έφηφισαν. — (άπογοητευμένος) Αυτό ήταν όλο; ώ! αν ξεράτε, δεσποινίς, πώς άλλαξαν οι καιροί. Σήμερα νικούν οι ισχυροί συνδυασμοί και ή τραναχίες άγγελλίες. — Σταθήτε όμως, κύριε, κάτι μπορώ να γίνη! Έχω έντα άδελφές, και θά τών πώ να σάς ψηφίσουν. — Πώς; εντά ειλπατε; μα σάς ειλμαστώ, σάς ειλμαι σύνγάμων! Άν όλοι οι συνυποψήφιοί μου είχαν ένα προκατόχον σάν και σάς, ή νίκη θά ήταν έξοραλισμένη. Και πάλιν εύχαριστώ! Χάιρετε, δεσποινίς. Ντεφφφφ... — (και κατ' ιδίαν;) Έκτά ψηφοί πάλι καλά. Ό κόπος μου δεν πήγε χαμένος. Και ύστερα λέγε πώς δεν εοργάζομαι για τόν «Έλληνόπαιδα»!

Βασίλειος ο Βουλγαροκτόνος

ΠΑΙΔΙΚΩΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Τι μέρος λόγος εινε τό αύτόν; — Όνομα οδαιαστινών. — Γένους; — Ά, δεν ξέρει κανείς! Κατά τό πουλί που ή βγάλη.

Έστάλη από τό Έπερήφανο Έλληνόπουλο * * *

Ό πατέρας:—Νά! πάλι τί βιβλίο σου εινε κακό! Ό υιός:—Πατός φταίει, πατέρας; Μήπως έρω τούς δίνω; Έστάλη από της Μκομκότας

ΕΒΔΟΜΑΘΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

[Ίδε Όδηγού Κεφ. ΙΒ']

Table with 5 columns and 4 rows of Greek letters for a word search puzzle.

Νά συναρμολογηθούν αι συλλαβαι αύται ώστε ναποτελεσθούν τά όνόματα έξ έργων ζώων.

δ.) Μαγική Εικόν άνευ εικόνας Έστάλη από της Έλπίδος της Έλλάδος — Ηλία, τωός άκόμα; Έλα γοήγορα να σε ίδή και θά φύγη! — Ποιός; — Σου τό ειλπα!

γ.) Διά τούς Γαλλομαθεύς Pöle - Mêle Έστάλη από τό Τραγοῦδι της Δευτεριάς De maisons la voir empêchent les pille.

Νά μεταρθεθούν αι λέξεις αύται ώστε ναποτελεσθί μία Γαλλική ποιούμια.

Αήλσις: Αί λώσεις—δωνόδηποτε ζητημάτων του αύτου φυλλαδιού,—συνυδενονται άπαραίτητως υπό ενός μόνον δεκαλέπτου καθαρού γραμματοσήμου,

Αύσεις του 3ου φυλλου α.) Κάλλιο πέντε και στο χέρι παρά δέκα και καρτέρω.—β.) Αύστρία—τρία.—γ.) Α' Γοεντε on connaît l'ouvrier.

ΑΝΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ» Άθηναι, 38, οδός Εδριαιδου την 4ην Ιουλίου 1917.

ΙΑΟΥ λοιπόν σήμερα και ο Διαγωνισμός του Κρητογραφικού, που μου φάγατε ταύτιά τότε ή τόν κώνω! Νά λούσω, θά διαβάσετε αυτό τό Βήγγραμμα; Στο γραφετό μου ή γνάμεις εινε άπρημένες. Άλλοι λέγουν πως δεν θά τό διατάξω κανείς; Άλλοι πώς θά τό διαβάσουν όλοι. Σας ειλ λέτε;... Περιμένα!

Άπό τά δύο Έπιγράμματα που μου έστειλε τό Σπαθί του Κοποναντινου, ιδού τό ένα;

Εις τόν Φοξίζον Έβρηξε ο κόσμος όπου πάκουσε! Ένώ έμετε πεθαίνουμε από λειψυδρία, Σ' νύχης μολίκες σταλαγμανιές Και να μη δίνης... ούτε μία!

Χαριτωμένο τό πρώτο σου γράμμα, Βαρόνη των Πατρών, όπου μου περιγράφεις πώς άπεράσισες να γίνης ταπιδος συνδρομητής. Έξέτελεσα τάς παραγγέλιας σου κ' έλπίζω να μου γράψη; σιγνά.

Τό Τραγοῦδι της Δευτεριάς μου γράφει: «Πε; της Έλληνικής Αήλγης τή θερμά μου συχαρητήρια για τά τελευταία της κομμάτια στη Σελίδα. Άμ! αυτή θά γίνη έκτακτη λογοτέχνης! Πρέπει να περιφανεύσαι, Διάπλασι; μου, που έχει τέτοια παιδιά. Άπ' αύτούς, τούς σημερινούς λογοτέχνης Σ. Σ. Σ., πόσοι αύριο θά γίνων μεγάλοι, όνομαστοί, ένδοξοι!... Τό έλπίζω.

Στό ίδιο θέμα, μου έστειλαν ένα ωραίοτατο γράμμα και ο Νικητής της Αθηνών. Μα αυτό έποσει να τό δημοσιεύσω δλόκληρο. Τό είχα για τό προηγούμενο φύλλο, άλλα δεν εχώρησε. Στο σημερινό δεν άφίει ή Σελίς; Θά τό δημοσιεύσω λοιπόν, με τόνομά του, στο ερχόμενο.

Μπα! με θυμήθηκε; πάλι, Τρισύγγη; Μα τί έγεννε τόσον καιρό; Σούψε τή φωνή ή χαρά, που ειλπάται πάλι στα σχολεία ή άγαπημένη σου Δημοσιώχ;—Ναι, τό ίδιο θέμα γτό ποιήμα τό ξανάδωσα και σ' άλλο Διαγωνισμό. Άλλά εινε περασμένα δώδεκα χρόνια. Τά παιδιά που μπορούσαν να λάθουν τότε μέσο; δεν διαγωνίζονται πάλι. Έπειτα, τά κατάλληλα θέματα, για τέτοιο Διαγωνισμό, εινε μετρημένα' δεν μπορεί παρά να ξαναγυρίζουν κάθε τόσο.

Περιμένα λοιπόν. Μαγάρια του Άγρου, να λαβαίνης μέρος εις όλα, τώρα που ήσυχασες από τά μαθήματα. Ναι, και με τό γαλλικό περιοδικό να καταγίνεσαι, τώρα που πηγαίνε ν γράμματα και ετή Γαλλία. Κι' όποτε δρισκες τίποτε νόστιμο, μεταφράζε τό να μου τό στέλνης.

Ένωσε; τάποτελέσματα της Κυριακής, Αοξής της Σάββατης; Μα κ' αυτά δεν θραγγισουν. Άρχισαμε σιγά-σιγά να τά ετοιμάζουμε, Έβρεις όμως, έχουν πασαρέα. Πρέπει να γίνουν και εικόνα; ποιός; Γ' αυτό λογαριάζω ότι θά εινε έτοιμα, άφού παρή το κολοκαίρι, με της πρώτες δροσιές... Έν τώ μεταξύ, ή δημοσιευθούν άποτελέσματα άλλων Διαγωνισμών και ή προκηρυχθούν άκόμη, έκτός των τακτιών, ένας Διαγωνισμός Λευκών Αήλων και ένας Διηγήματος. Δεν πιτύω να χεττε παράπονο.

Με πολλήν εύχαρίστηση διάδωσα. Πόρρε, αύτάς τάς πληροφορίας κ' έκαμα πληρη την γνωριμίαν σου. Όταν βραβευθίς εις κανένα Διαγωνισμόν, τότε να μου στείλης και την φωτογραφίαν σου. Σου άπήγησα, ότι τό πρώτον άνέκδοτον δεν μου άρσε τό δεύτερον θά δημοσιευθί.

Μά δεν εινε κρίμα, Χαμόγελο του Πόνου, να έχω τόσο θερμές, τόσο ένθουσιασμένες φίλες, και να μη της γνωρίζω... παρά ύστερα από πένε κ' έξη χρόνια; Γιατί τόσα πέρασα από τότε που έγεννε συνδρομητής, ως τώρα που άπεράσισες να μου γράψη; τό πρώτο σου γράμμα. Τί έμορφο που εινε! πόση άγάπη δείχνει!

Γράψε μου λοιπόν σιγνά, ναυοίη ή καρδιά μου. Δεν αμφιβάλλω για την άγάπη σου, Αθρα του Άρίονος. Ναι, κ' έγω με μεγάλη μου εύχαρίστηση θά ερχθουν αν παρούσα, να περάσω λίγο καιρό στη δροσιή σας Τρίπολι. Άλλά που ώρρησε τόση χιλιάδες παιδιά;..

Νά και τό Άνθος της Ανατολής, από μέρος άποκλεισμένο, που άνοίξε τώρα. Τί ώρατα που μου περιγράφει ή χαρά της, όταν ο μπαμπάς της της παρούσασε, έκει που δεν τό περιμενε, εικόσικτωά φύλλα διαπλάσεως μακί! Διαβάζε μερες...

Σελίδα Πόλι, κ' έγω πιστεύω ότι θά γίνωμε πολύ καλά φίλα; άφού μ' άγαπās; από τώρα τόσο πολύ κι' άφού, από την ήμέρα που μπήκα στο σπίτι σας τά φυλλάδιά μου, σου φαίνεται πώς έχεις κοντά σου την καλλίτερη συντροφιά; Γράψε μου σιγνά. Δε; εινε σωστό, Ε, τό συμπέρασμα που βγάζεις από τό ρητόν του Δαρβίνου «τά είδη

τρέφονται τό έν από τό άλλο». Θά ήτο σωστό, και μάλιστα συλλογιστικό, αν ο Θεός είχε την ανθρώπινη άντιληψη περί θανάτου. Άλλά για τόν Θεόν, ο θάνατος δεν εινε κάτι κακό, φοβερό. Εινε άπόλυστα μια μεταβολή καταστάσεως; κάτι χροίμο κι' άναγκαίο στην οικονομία της δημιουργίας Του.

Τί φιλογράφος ο Τιάκος! Σήμερα μου στέλνει ένα δέγμα της Ικανότητός του. Όδολογητήν ή «Αθηναϊκή Έπιστολή» του κ. Φαίδωνος; Τό ωμίς; που πιάει δυό στήλες. την έχει γρημμένη πολύ εδωνήγιστα στη μιά μόνον ύψη του έπισκεπητήριου του. Φανασθήτε!

Τό σύγγραμμα αυτό του Φλαμμариόν, Διάκων Άσπής, εινε πολύ παλιό. Κι' ο υιός ο Φλαμμариόν εινε πολύ νέρος. Ο κ. Φαίδων, της θεωρίας που σάς έγραψε περί του κατοικητήριου των πλανητών, της διάθεσης ή έρρηκτο άρ-όθρο έπιστημονικού περιουδιού. Όσο για τό άλλο, είτε πη κανείς; ότι ο Άνθρωπος; έγεννε για τόν κόσμο, είτε ότι ο κόσμος; έγεννε για τόν Άνθρωπο, τό νόημα, υπό την έποψη που σάς μίλησε ο κ. Φαίδων, εινε τό ίδιο.

Πω, πω, τί έπαθε ο καιμένος μου ο Αδελός! Έπάτης άπερίσκετα ετή σανίδα, όπου ή μαμμά του βάζει τά δουλούδια, και την άναποδογόρισε, κ' έπασα, κ' έπασαν άπάντα του δέκα γέ-στρος; και τοΰσπασαν σε δυό μεριές τό κεφάλι και μην τά ρωτάτε! Πήγε δηλαδή να σκοτωθί τό παιδί. Άλλά τό φίλας ο Θεός, και έλπίζω να τώ γίνη αυτό μάθημα για να εινε στο είη; προς τιτώτερος.

Όραλας έπιστολής μου έστειλαν αύτην την έβδομάδα και οι έξής: Γυθειώτακι, Μανών, Μπουμπότα, Μιχός Άχαιός, Χουσαλλίς, Άνοιμειόκαδος, Δοξασμέναι Άθηναι, Άοης (τάΰδουδα), Πλανής, Όρατον Εδελπάκι, Τρελλή Κορφατοπούλα και Σανθή Προγκηποπούλα.—Έξέτελεσα τάς παραγγέλιας των και τούς εύχαριστώ όλους για τά καλά των λόγια.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Αδτην την εβδομάδα έλαβα τά εξής: «Από τό Δελικό μου».—«Ό έφυγος σκό-λας». — «Λογοπαύριον». — «Δευξές Νύκτες» κτλ. — «Ό θάνατος του πουλιού». — «Από τά Μιτρού μου Μυστικά». — «Ό πόλεμος, ο θάνατος, ή φάις». — «Νοσταλγία». — «Ζητούντα; την ευτυχία». — «Θ σάλιαχος». — «Τί ειλμαι;». — «Κίσις των ρημάτων». — «Φωνή εκ Θεού». — «Διαθήκη του μονοφάλλμου». — «Τί εινε φι-λία». — «Παράπονο του γέρο Νάυτη». — «Η φιλαργγρία». — «Τό καταράμενο σπίτι». — «Τά μέγα». — «Η φιλαργγρία του Άλή». — «Ό Ζητιάνος». — «Έχει κερλί, δεν φαίνεται». — «Άλήθειαι». — «Στοχασμοί». — «Σαχηή του δρόμου» κτλ. — «Άγγλική Άπρίβεια». — «Ό πολλήκαρξ;». — Παιδικά Πνεύματα και διάφορα δια τούς Έβδ. Διαγωνισμούς.

Κάποιος άνώνημα; εινε ή δευτέρα ή τρίτη παρά που μου στέλνει τό πασίγνωστον τραγοῦδι του Άητού. Διατί; έννοεί να τό δημοσιεύσω εις την Σελίδα Συνεργασίας; Δεν ξέρει ότι εις την Σελίδα δεν δημοσιεύονται παρά έργα νέα, πρωτό-τυπα, άδηροσιευτα;

Κοιτάξτε της προηγουμένης Σελίδος; «Η Σαγόνα». Άρκετά καλή μεταφρασις. Άλλά σάς συνιστώ τό διηγηματικό. Τί όρατο που εινε, τί νόημα που έχει! Νά μου στείλταν πάντα τέτοια— έτσι και μεταφρασμένα... — «Όχι με-τροφορούν». Πρωτότυπον όπως όλα της Έλ-ληνικής Αήλγης. Δοκιμή ψυχογραφίας; άίσιου-μωστη. — «Καλωσύνη» Ποιηματαί για παι-διά, σε καλά μοντέλο κωμωμένο. Θέλω τέτοια. — «Θρύβαλα», Μέτρον. Άγοχος μπροξό να πώ. Άλλά τό Τραγοῦδι της Δευτεριάς όριμά-ζει δλονα. — «Αδελφεί». Έχει μία ώμορφη ιδιοορρημία. Στη φόρμα βιος; άχι τέλει. — «Έκ του μηδενός». Άπό τά μέτρα του έιδους. — «Τό πρωί στην έπουλι». Όρατο ποιήμα, άρκετά καλά μεταφρασμένο.

